

UZASADNIENIE

A. R. został oskarżony o to, że od bliżej nieokreślonego czasu do dnia kontroli, tj. 26.09.2014 r. w lokalu (...) przy ul. (...), (...) urządzał i prowadził gry na automatach do gier przy wykorzystaniu 3 sztuk automatów do gier o nazwach: H. (...) nr ET – (...), (...) nr (...) i (...) G. nr FL- (...), w których prowadzone gry miały charakter losowy oraz zawierały element losowości, o wygrane pieniężne i rzeczowe, działających w celach komercyjnych, udostępnionych do publicznego korzystania, wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2009, Nr 201, poz. 1540) – to jest o przestępstwo określone w art. 107 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 września 2014 roku funkcjonariusze Urzędu Celnego w S., w lokalu działającym pod nazwą (...) przy ul. (...) w M. dokonali kontroli znajdujących się w tym klubie automatów do gier: H. (...) nr ET – (...), (...) nr (...) i (...) G. nr FL- (...). W wyniku kontroli ustalono, że automat (...) nr (...) jest automatem do gier o niskie wygrane; zaś automaty H. (...) nr ET – (...) oraz (...) G. nr FL- (...) są automatami do gier. Oferowane przez automaty gry nie są grami zręcznościowymi. Automaty te umożliwiają rozgrywanie gier realizowanych komputerowo, gier organizowanych w celach komercyjnych oraz gier komercyjnych, w których wygrane są wypłacane bezpośrednio przez hoppersy automatów (...) oraz (...) G. oraz – zakładając prowadzenie wypłat wygranych poza automatem H. (...) przez obsługę po użyciu klucza, a nadto gier, w których jest możliwe prowadzenie kolejnych gier za wygrane uzyskane w grach poprzednich, gier zawierających element losowości, w których programy gier są napisane z wykorzystaniem procedur losowych/pseudolosowych oraz gier mających charakter losowy, w których o końcowym układzie symboli uzyskanych w każdej grze decyduje algorytm gry – a nie gracz. Oznacza to, że oferowane gry były grami o charakterze losowym w tym znaczeniu, że grający nie ma możliwości przewidzenia wyniku pojedynczej gry, a zręczność grającego nie ma żadnego wpływu na uzyskany wynik pojedynczej gry. Standardowo opadające i zatrzymujące się bębny to jedynie wizualizacja wyniku gry ustalonego przez algorytm gry w chwili jej uruchomienia (**dowód:** opinia biegłego k. 62-71).

Lokal (...) był używany przez (...) sp. z o.o., której prezesem był A. R.. Lokal ten był najmowany przez tę spółkę od K. W. na podstawie umowy najmu z dnia 7 kwietnia 2014 roku w celu prowadzenia w nim przez tę spółkę gier na urządzeniach rozrywkowych i zręcznościowych na automatach, które zamierzała zainstalować w tym lokalu i w nim eksploatować (**dowód:** zeznania świadka K. W. k. 82-83, kopia umowy najmu k. 85-86).

Zakwestionowane automaty zostały zatrzymane. A. R. nie posiadał koncesji na prowadzenia działalności w zakresie gier hazardowych (**dowód:** protokół zatrzymania k. 2-4).

oskarżony A. R. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 128-130).

W postępowaniu przed sądem podtrzymał swoje stanowisko procesowe z postępowania przygotowawczego i konsekwentnie odmówił składania wyjaśnień oraz nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 250).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Okoliczności stanu faktycznego nie budzą wątpliwości. Wynikają bowiem one z korespondujących ze sobą dowodów w postaci protokołu zatrzymania rzeczy – automatów do gry, które zostały ujawnione w lokalu użytkowym najmowanym przez spółkę (...) sp. z o.o. w M. przy ul. (...) oraz zeznań świadka K. W. oraz świadka Z. N. i świadka L. B..

Na podstawie zeznań świadka K. W. sąd ustalił okoliczność zawarcia umowy najmu lokalu przy ul. (...) w M. oraz umieszczenia w nim automatów do gier. Jak wynika z zeznań tego świadka automaty te należały do spółki (...) sp. z o.o. i zostały wstawione do lokalu przez pracowników tej spółki na podstawie umowy najmu zawartej przez (...) sp. z o.o. reprezentowanej przez A. R. z K. W., która tytuł do lokalu wywodziła zaś z umowy zawartej z L. B.. W tym zakresie sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka L. B., ponieważ korespondują one z zeznaniami świadka K.

W.. Komplementarne względem tych dwóch dowodów pozostają również zeznania świadka Z. N., z których wynika, że był on obowiązany do pieczy nad wstawionymi do lokalu automatami i do informowania prezesa (...) sp. z o.o. o każdorazowej sytuacji, w której jakiegokolwiek podmioty lub instytucje byłyby zainteresowane automatami. Oznacza to, że spółka (...) sp. z o.o. w lokalu (...) w M. przy ul. (...) prowadziła działalność w zakresie gier hazardowych.

Sąd uznał za rzetelną opinię biegłego sporządzoną w sprawie. Wnioski zawarte w opinii biegłego zostały ustalone w oparciu o przeprowadzony przez pracowników Urzędu Celnego eksperyment, który pozwolił im na sprawdzenie mechanizmu ustalania wyników gier graczy korzystających z automatów do gier. Rzetelność przeprowadzonego eksperymentu nie budzi wątpliwości sądu, ponieważ sprawozdanie z przeprowadzonego eksperymentu znajduje się w dokumencie w postaci protokołu oględzin. Dokument protokołu oględzin zawiera opis funkcjonowania automatów do gier: H. (...) nr ET – (...), (...) nr (...) i (...) G. nr FL- (...). Został sporządzony w sposób kompletny. Zawiera opis wyglądu zewnętrznego tych automatów, opis mechanizmu gry, oraz opis sposobu ustalania wyniku oferowanych w tych automatach gier. Opinia biegłego jest zatem jasna i pełna, i jako taka stanowiła dowód w oparciu, o które możliwe było poczynienie w sprawie ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Stosownie do treści art. 107 § 1 k.k.s., odpowiedzialności za przestępstwo skarbowe podlega, kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzędu lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny.

Czyn ten jest karalny w razie jego umyślnego popełnienia w obu postaciach zamiaru - bezpośrednim i ewentualnym.

W myśl art. 2 ust. 3-5 ustawy o grach hazardowych, gry na automatach są to gry o wygrane pieniężne lub rzeczowe na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych i elektronicznych, w tym komputerowych, zawierające element losowości. Status gier na automatach posiadają również gry na takich urządzeniach, organizowane w celach komercyjnych, o charakterze losowym, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, na co wskazują treść art. 2 ust. 5 ustawy o grach hazardowych. Wygraną rzeczową w grach na automatach jest również wygrana polegająca na możliwości przedłużania gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze, a także możliwość rozpoczęcia nowej gry przez wykorzystanie wygranej rzeczowej uzyskanej w poprzedniej grze.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy przed przedstawieniem rozważań dotyczących warunków odpowiedzialności za przestępstwo skarbowe, niezbędne jest – w ocenie Sądu – przedstawienie pewnego rysu historycznego obrazującego kształtowanie się linii orzecznictwa sądów w zakresie oceny charakteru braku notyfikacji Komisji przepisów technicznych.

Art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. nakazywał z zastrzeżeniem art. 10 – państwom członkowskim niezwłoczne przekazanie Komisji wszelkich projektów przepisów technicznych, z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej, w którym to przypadku wystarczająca jest informacja dotycząca odpowiedniej normy, przekazując Komisji także podstawę prawną konieczną do przyjęcia uregulowań technicznych, jeżeli nie zostały one wyraźnie ujęte w projekcie. Przepisy techniczne to specyfikacje techniczne i inne wymagania, bądź zasady dotyczące usług, włącznie z odpowiednimi przepisami administracyjnymi, których przestrzeganie jest obowiązkowe w wypadku wprowadzenia do obrotu [...] lub stosowania w państwie członkowskim lub na przeważającej jego części, jak również przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państw członkowskich, z wyjątkiem określonych w art. 10, zakazując produkcji, przywozu, obrotu i stosowania produktu [...]. Obejmują one przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa członkowskiego, które odnoszą się do specyfikacji technicznych bądź innych wymagań lub zasad dotyczących usług bądź też kodeksów zawodowych lub kodeksów postępowania, które z kolei odnoszą się do specyfikacji technicznych bądź innych wymogów czy zasad dotyczących usług, zgodność, z którymi implikuje domniemanie zgodności z zobowiązaniami nałożonymi przez ww. przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne. Nadto obejmują one dobrowolne porozumienia, w których władze publiczne są stroną umawiającą się, a które przewidują w

interesie ogólnym zgodność ze specyfikacjami technicznymi lub innymi wymogami albo zasadami dotyczącymi usług, z wyjątkiem specyfikacji odnoszących się do przetargów przy zamówieniach publicznych.

Z dniem 7 października 2015 roku weszła w życie Dyrektywa UE 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 roku ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. U. UE. L. 2015.241.1), która uchyliła ww. Dyrektywę nr 98/34/WE, jednakże w zakresie przytoczonych regulacji nie wprowadziła zmian. Jednocześnie mając na względzie treść wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 lipca 2012 roku (w sprawach połączonych C-213/11, C-214/11 i C-217/11 Fortuna i inni) zgodnie, z którym art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe, tego rodzaju jak przepisy o grach hazardowych, które mogą powodować ograniczenie, a nawet stopniowe uniemożliwienie prowadzenia gier na automatach o niskich wygranych poza kasynami i salonami gry, stanowią potencjalnie przepisy techniczne w rozumieniu tego przepisu, w związku z czym ich projekt powinien zostać przekazany Komisji zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit pierwszy wskazanej dyrektywy, w wypadku ustalenia, iż przepisy te wprowadzają warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktów. W konsekwencji artykuły 6 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, stanowią przepisy zakazujące prowadzenia gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych w jakichkolwiek miejscach publicznych i prywatnych, z wyjątkiem kasyn, należy zatem uznać je za przepisy techniczne w rozumieniu definicji wskazanej w powołanej powyżej Dyrektywie i jako takie podlegają notyfikacji Komisji Europejskiej. Charakter przepisów zakazujących jako przepisów technicznych został potwierdzony w innym orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE (wyrok z dnia 26 października 2006 roku w sprawie C-65/05). Wreszcie, w wyroku z dnia 13 października 2016 roku wydanym w sprawie C-303/15 mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożonym przez Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2015 roku w postępowaniu z udziałem Naczelnika Urzędu Celnego I. w Łodzi o przestępstwo skarbowe, Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu dyrektywy 98/34. Powyższe stanowisko powoduje, że traci aktualność ocena prawna skutków braku notyfikacji „przepisu technicznego” dokonana przez Sąd Najwyższy w sprawie II K 55/14 z dnia 27 listopada 2014 roku (opublik. w OSNKW 2015/4/37). W sprawie o rozstrzygnięcie kolizji ustawy z prawem unijnym wymagającym wykładni tego prawa, wyłącznie właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2010 roku, III CZP 3/10, opublik. w OSNC 2010/11/155).

Rozstrzygnięcie Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-303/15 nie powoduje jednak automatycznie takiej zmiany w zakresie interpretacji przepisów prawa karnego, która umożliwiłaby pociągnięcie do odpowiedzialności karnej A. R. za występki o znamionach określonych w art. 107 § 1 k.k.s.

Wykładnia dokonana przez Trybunał Sprawiedliwości rozstrzyga w sposób stanowczy wątpliwości interpretacyjne związane z oceną skutków zaniechania przez krajowego ustawodawcę obowiązku notyfikacji określonego w art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. Nie daje jednak podstaw do uznania, iż czyny zarzucone oskarżonemu stanowią przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. Orzeczenie prejudycjalne przesądziło wprost, że polski ustawodawca wprowadzając do krajowego porządku prawnego przepisy ustawy o grach hazardowych nie naruszył prawa wspólnotowego.

Przedstawiony powyżej rys historyczny jasno ukazuje jednak kolejne etapy kształtowania się wykładni art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych oraz związanego z nim – art. 14 ust. 1 tejże ustawy. Z jego analizy wynika, że wprowadzeniu do systemu prawa polskiego ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku towarzyszyły wątpliwości interpretacyjne, co do skuteczności obowiązywania jej zapisów. Nie można też tracić z pola widzenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 marca 2015 roku (sygn. akt P 4/14).

Jedną z naczelných zasad prawa karnego jest zaś to, by norma sankcjonowana i norma sankcjonująca były określone w sposób precyzyjny w tym celu, żeby adresat normy w sposób jednoznaczny a przez to nie budzący wątpliwości, mógł

stwierdzić co jest przez prawo zakazane, a co nie. Do tej pory, jak wynika z powyższych rozważań, normy ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, do których odwołuje się art. 107 § 1 k.k.s. nie były w tym zakresie precyzyjne.

Jedną z naczelných zasad prawa karnego jest zasada określoności normy prawa karnego wyrażona w sentencji: *nullum crimen sine lege stricta*. Wymaga ona, żeby przepisy regulujące odpowiedzialność karną były odpowiedniej rangi ustawowej, jak również by były maksymalnie jasne i precyzyjne a zatem, by nie budziły wątpliwości co do tego, jak adresat normy prawa karnego ma zachować się w sytuacji określonej przez dyspozycję normy prawa karnego. To zatem na ustawodawcy spoczywa obowiązek zapewnienia dostatecznej określoności przepisów by każdy obywatel wiedział, jakie zachowanie jest dozwolone, a jakie niesie za sobą negatywne skutki prawne. Obowiązek ten jest szczególnie widoczny w przypadku przepisów, do których odsyła blankietowy przepis ustawy karnej kształtując na ich podstawie normę sankcjonowaną i gdy dotyczą one tak szeroko zakreślonego obszaru swobody, jaką jest swoboda działalności gospodarczej.

Treść art. 107 § 1 k.k. ma taki blankietowy charakter. Zgodnie z nim – podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie ten, kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzędnika lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny.

Zarzucone oskarżonemu inkryminowane działanie miało polegać na urządzaniu gier na automatach do gier poza kasynem gry, bez wymaganej koncesji i bez rejestracji przedmiotowych automatów do gier przez właściwego naczelnika urzędu celnego.

Z uwagi na trwający w inkryminowanym czasie spór, co do sposobu interpretacji treści art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, zachowanie oskarżonego należy rozpatrywać w kategoriach błędu, co do oceny prawnej czynu (art. 30 k.k.). Przedstawione powyżej okoliczności wskazują, że jego błąd był usprawiedliwiony z uwagi na spory interpretacyjne, odmiennosc ocen prawnych dokonywana przez sądy. W tym miejscu warto wskazać na dwa orzeczenia Sądu Najwyższego: postanowienie w sprawie II KK 55/14 z dnia 27 listopada 2014 roku, czy wreszcie postanowienie 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2015 roku w sprawie I KZP 10/15 - w tej ostatniej sprawie Sąd Najwyższy postanowił zawiesić postępowanie do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej orzeczenia w sprawie C-303/15. Sąd Najwyższy uznał, że wydając orzeczenie prejudycjalne w tej sprawie, TS UE będzie musiał jasno i jednoznacznie wskazać, czy art. 8 dyrektywy może być rozumiany w ten sposób, że pozwala on na stosowanie nienotyfikowanych przepisów technicznych przez sądy krajowe, jeżeli ich wprowadzenie było motywowane realizacją celów określonych w art. 36 TfUE. Odpowiedź na to pytanie jest niewątpliwie kluczowa dla rozstrzygnięcia zidentyfikowanej rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego (przesądzać też będzie o dopuszczalności pociągnięcia do odpowiedzialności karnej skarbowej za czyn zabroniony stypizowany w art. 107 § 1 k.k.s., który zawiera odesłanie do nienotyfikowanych przepisów technicznych ustawy o grach hazardowych). Rozstrzygnięcie o zakresie znaczeniowym kolizji między prawem krajowym a prawem Unii Europejskiej, o jakiej mowa w art. 91 ust. 3 Konstytucji, ma rację bytu jedynie w sytuacji, gdy w prawie unijnym funkcjonuje norma, która w jakimkolwiek zakresie miałaby (mogłaby) zastępować czy ewentualnie wyłączać zastosowanie przepisu krajowego.

Pytanie prejudycjalne Sądu Okręgowego w Łodzi dotyczyło właśnie tej materii. Jej rozstrzygnięcie zakończyło spory interpretacyjne. Nie oznacza to jednak automatycznego przesądzenia o świadomości przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie gier hazardowych bezprawności urządzanych gier na automatach.

W tym miejscu należy odwołać się do stanowiska zawartego w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 roku, z którego wynika, że o ile kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej, a w konsekwencji norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/ WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia

22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. z 2015 r., poz. 612) w pierwotnym brzmieniu – to jednak art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s., o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony. Zawarte w ostatnim zdaniu zastrzeżenie nie pozwala w okolicznościach niniejszej sprawy na stwierdzenie wyczerpania przez oskarżonego znamion występku określonego w art. 107 § 1 k.k.s.

Oskarżony pozostaje w sporze prawnym z organami administracji publicznej w zakresie konieczności koncesjonowania przedmiotu prowadzonej działalności gospodarczej. Do czasu wydania przez Sąd Najwyższy orzeczenia w formie uchwały składu 7 sędziów w dniu 19 stycznia 2017 roku przesądzającej o charakterze normatywnym przepisów art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, oskarżony pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do nieświadomości bezprawności swojego zachowania. Od momentu ogłoszenia orzeczenia można ewentualnie wskazywać na skutki prawne tego orzeczenia dla oceny świadomości osób urządzających gry na automatach poza kasynem. Z momentem bowiem publikacji orzeczenia osoby z branży gier hazardowych, a przeto żywo zainteresowane kwestiami legalności prowadzonej przez nich działalności gospodarczej, nie będą mogły zasadnie powoływać się na bezskuteczność zakwestionowanych zapisów aktu normatywnego.

Tempore criminis działanie oskarżonego należy interpretować jednak jako mieszące się w granicach wyznaczonych przez usprawiedliwioną nieświadomość bezprawności czynów. Co bowiem nie jest wyraźnie zakazane, jest dozwolone. Wypada powtórzyć za W. Zalewskim, iż prawo nie może posługiwać się językiem (...) niezrozumiałym. Adresat musi otrzymać jednoznaczną informację o zakazach i nakazach, a także grożących sankcjach. W sytuacji, gdy prawo staje się nieprzejrzyste, a tak jest zwłaszcza wtedy, gdy posługuje się normami blankietowymi, zachodzi trudność w zapoznaniu się z nim, a tym samym rośnie prawdopodobieństwo usprawiedliwionego błędu co do prawa - usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności.

O prawidłowości takiej konstatacji – mimo brak złożenia przez oskarżonego wyjaśnień w tej sprawie – świadczy jego stanowisko procesowe przedstawione w piśmie procesowym z dnia 26 stycznia 2015 roku, które znajduje się w aktach sprawy na kartach 90-93. W stanowisku tym oskarżony jako prezes (...) sp. z o.o. będąc reprezentowanym przez pełnomocnika powołał się na zapatrywanie prawne wyrażone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 listopada 2014 roku w sprawie II K 55/14 i wniósł o umorzenie prowadzonego postępowania przygotowawczego. Jeszcze wcześniej, w dniu 10 października 2014 roku wniósł o zwrot zatrzymanych automatów do gry, podnosząc iż kwestia braku notyfikacji przepisów ustawy hazardowej jest faktem powszechnie znanym i z tego powodu nie wymaga dowodu (art. 168 k.p.k.)

Mając na uwadze powyższe oskarżonego na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. należało uniewinnić od popełnienia zarzucanego mu czynu z tej przyczyny, iż jego zachowanie nie wyczerpało znamion czynu zabronionego. W świetle braku jednoznacznych reguł stanowiących dopełnienie normy sankcjonującej przepisu art. 107 § 1 k.k.s. brak jest podstaw do stwierdzenia, że oskarżony popełnił czyn zabroniony.

Rozstrzygnięcie w punkcie o kosztach postępowania zapadło na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.